

אונטראס דברי סופרים

ג

כללו זול גני אמר שארם קדש אדם בתמץ משך
שעות ולמעלה ובא אחר וקדשה קידושין גמורין
והורה הוקן שהיא מורתה לדאשון ואסורה
לשוני ליל כלב אדם והמ הורו שהיא אשת השנו,
לעטשי' שהחר או דבר שודונו רוח ושגנחו חטא
משם בינוינו זואין בו ואולי סוכנה מא: דמתנה ע"מ
לחוויין זואין בו ואולי כמו דיצאי ישראל
מן מה שיחרר לכהן כו מתנה מה שיש
על פל' הכתוב בר"ל

בזהירות אכילה על הבעלים אין יותר לא אמר עלייל אם או מארון של תרומה מאמו כהן היה עלייל אמר עזם ע"מ להחויר לדיבא הירט ואנו גרא וע"כ וגם המכבל אין יותר הירט והוא אינו גרא וע"כ דיסטרו גול אינו מסלק שם הירט אכילה דאיין החסונה בהאתרגן רקס בהגברא וכענין צ' חות' פונת ליג', דאל חשוב דיחסיו משום שאינו שלו לעוש' ואכ'ם — ומה שכתבו חוספות בפסחים ולעדי' דאנין יכול לקרויה שם תרומה על חמץ ממש לילית בנהינה עיי'יש ומיוק לו זיין ומ זין ממו ואינו יכול להקדשו ציל דס'ל לתוט' לדענין קריאת שם רוחמה לא בעינן דין ממה וקווין דהוי שלן יכול לקרויה שם תרומה לא דמי להקדש דהוי בכירה דמל' מבלו לבוה' מל' מכבי לחידות וממה' ט' גרא דאסטר לקרויה שם תרומה גם על אינו ברשותו אף שאינו יכול גרא טני ברכין.

(ז) ורעת הרמב"ן דלא קאי הנך קראי אל על מודים לד"ל ע"ב ונראה שנטפק אם יכול לאסזר בקונס דבר שאינו ברשותו כמו בהקדש ע"י".
(ח) וממצאי בירושה דוברים פ"א הג' דיאנו הילול ל夸וטה שם הדרשה על יינוי בשומו ע"י". אבל אתכך אפשר לומר צורם חומרה צ"ל בראשותו וממצאי בשומו יוכלו להרשות מה מה שאינו בראשותו וצ"ג.
דוביון ה"כ מ"ש שוכבאו עליל ש להרצ' קצת באויל לטעימה שכבה רפה מות' אישות בפירוש בירוי הרמב"ם דהמקדש באיסתונה של דבריהם מצאות חוץ חמוץ בשעה ששית ע"י". א"כ א"ש בחום ובדרבנן טבאות נפקואו בשאר איסתודה ג' של דבריהם נפקואו גנוני קידושין וע"כ צירוי הרמב"ם הנפקואו ורק מזמן בשעה ששית ומ"מ עדין אין מישב כל נזנור ומשמעתו לשון הרמב"ם דהברית הוא ששים חמוץ ולא משום קידושין.
(ט) ורעת הרמב"ן דבשונו של דבריהם והפרש בין מה שהוא דבר תורה ובין מה שהוא מדברים ע"פ' שבכל אנומצו מן התורה

לענינו קידושין הוא מצד עצם הדרוי ולכדי חון שהדבר אסור בהנאה אין בו דין מכיון שאין הדבר מפסיק השכלה ממשנו והי' שאלת האיסור מפסיק השכלה ממשנו והוא של דין קידושין נעשה וכן גם ממרא ע"ז ואפיקו א' נימא לאחסן תורה הון של בעליך מ"מ אין בהן דין מכיון שאין ט) ועיין בסוכה דיל"ה דיפליגנו אמר מאיר בתא דאיינו יוצא באחרוג של ערלה דח' מא' מפני שאין בו התייר אכליה וח' א' מפני שאין בו דין מכיון ואיכא בgingיו משדר שני אלייא זב' מכיון גברות הוא דלאן דלא בעי דין מכיון יוצאי באחרוג של מעשר שנוי והנה הוא זה וזה דבахרוג בעינן שיאה שלו דשאול פטל כל רצוי וא' ב' כמה נחלקו בעשרות שנוי אליבא דריש וצ' ל' דגש ר' מ' מודה וגבור המשער הוא של הבעלים אלא שאינו לו בו דין מכיון וזה גמור המפיק עבדו ואיכא למ' דאיינו יכול להרהורו לבני ואיסורא לבירה לא מורה אי שגנוב העבד הוא שלו וצרכ' שטר שחוורה ממנו אלא שאינו לו בו דין מכיון משוש' נהרה ואינו יכול למכור לו כו' ע' אפיקו למ' דיכול להרהורו וכו' ובמע' ש' לר' מאן יכול למכור דין לו בו קני מזון או שיכל להרהורו וכן בערלה גוף הדבר הוא של הבעלים אלא שאין להבעלים בו דין מכיון ומוש' ה' ליתא במכירה כorthogא שור הנפקל מכורו אינו מכור קידשו אינו מקוש (ב' ק' מ') והוא יכול לקנות בירושה דמיילא כמגואר בר' ז' גודרים דמיין עי' יש' "ול' וחוץ דכי תנן הכל אם מת לא ירשנו לאו למירמא דכין שנסכים אsortים לו בהנאה לא לירשנו וכבר ומבודא מדבריו דיכל לזרש איזטוהי' מיט' בחידושים הרשב' א' שם בראה שווא מחקמת הרמב'ם והרבא' דשנהליך בפירוש המשנה ואם מת לא ירשנו עי' יש' כד מ' ח' בחידושים ס' ט' השחותין ואם נאמר באיסח' ג' אינן של כלים כלל תקשי למ' טעמא דארוגון של עלה פטול ממש דין אין לו בו התייר אכליה ח' של שאינו של ולא עדף משאול ושמא יש לדוחך לדעתם גnom פטולו דשאול להר' מ' הוא מפני שאין לסתואל בו התייר אכליה ולידיה אפשר גnom מהנה עט' להחויר פטול דארף ושםנה מתנה מכל מוקם לא דרבנן יש בו דין מכיון מודאויריתא, אבל באיסח' ג' אוון שוה כספ'adam רצה לעבור על האיסור יכול ליקח כספ' עבورو מנכרי, אבל שישת הירושלמי גראה ודאסח' ג' חרתי טעם איתנהו בגו, חזא דבפועל אינו דין מכיון, אלא שדון האיסור מפסיק מכיון דין מכיון, אבל באיסח' ג' השני אינו אלא באיסח' ג' דאויריתא, אבל באיסח' ג' דרבנן יש בו דין מכיון מודאויריתא, אבל שbowעל הבנאה שאינו שוה כלום מפני גירועתו, אשר בו חלוק דין קידושי כספ' מקידושי שטר, דבקידושי כספ' בעינן שוה כספ', אבל בקידושי שטר לא בעינן שוה כספ', רק שייח' בתרני דין מכיון, ומושה באיסח' ג' דאויריתא דין מכיון של הי' להירושלמי שלא מהנים בקידושי שטר, אבל באיסח' ג' דרבנן דמדאויריתא יש בו דין מכיון, אלא שבפועל אינו שוה כלום, וזה לא הי' גירועתו רק בקידושי כספ', ולא בקידושי שטר.

ז) והנה ברמ'ס (שם) איתא, שאם נחלקו בצעיתה או באחרוג אם הם כשרין למצוות או לא אינו געשה וכן ממרא ע"ז, דין בו פוקטו לבני כתה, וראיית מקשין ע"ז דהא אפסר קידושין בוה נפקותה לעינן קידושין,adam החותין כשרין ליצחית יש בה שוה פרוטה ואשה מתקדשת בהר, ואם זו פטולין אין בהן שוה פרוטה, עד הקשו דן' אם מותר לצאת בהטלית בשבת, והחיזיא בשבת בטלית שאינה מצויצהhalbתת חייב, דכשהחיזיא כשרין החותין זו צורך הגד ובעל' לבני הגד, ובשהן פטולין אין צורך הגד [עיין בראיות החיים הל' צחית ס'].
 ח) ונראה ההא דגעשא וכן ממרא ע"ז דבר שודונו רבתי הוא וזה זוקא וזה פוקטו לעינן רבתה הוא מצד עצם הרוי מצד עצם נשתנה המציגות כגון בצייר הב' של שם הווים כשר הוא שוה פרוטה או שע"ז הוא צורך הגד וה אינו שיר' כל לרוין וכן ממרא וכן אם מתקדשת בו הוא משפט שבפועל א' שוה כלום אינו געשה ע"ז וכן ממרא אף דaicא נפקותה מהמלוקות לנו נני קידושין דאויריתא כמו בצעיות ג' אבל אם נחלקו באיסח' ג' של דבריו דהא אשא מתקדשת בו הוא משפט שבפועל א' שוה כלום אינו געשה ע"ז וכן ממרא אף דaicא נפקותה מהמלוקות לנו נני קידושין דאויריתא כמו בצעיות ג' אבל אם נחלקו באיסח' ג' דאויריתא הנפקות'